

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Hlasy času (krimi příběh)

Kristýna Pindurová, 8. C

Můj příběh se odehrál v roce 2014 a mé děti se nacházely ve škole. Vypadalo to jako každý obyčejný den, který nebyl ničím zajímavý, avšak to, co vypadá na první pohled jako nevinné, nemusí takové přece být v realu. Ten den byl křehčejší než vlasek omotaný okolo prstu.

Zavírala jsem vchodové dveře, jež ze sebe vydaly neslýchané vrznutí. Už dlouhou dobu jsem hodlala dveře opravit, aby mě nerušily, jenomže věci na opravu nám doma strádaly. V tak velkém domě dveře nebyly jediným hlasitým vrznutím. V županu jsem kráčela do kuchyně, abych poklidila po dětech nepořádek a měla to z krku. Občas jsem díky dlouhému županu zakopávala, ale nijak jsem to neřešila. Když jsem šla po schodech, musela jsem si župan shrnout až ke kolenům, abych nesjela po schodech, však když jsem pokaždé ulehla do postele, župan mi sloužil k zahřívání celého promrzlého těla.

Na venkovním parapetě se každou pěti sekundu ozvaly kapky deště, který upozorňoval na špatné počasí. Z kopce lila voda, směrem k rybníku. Pro rostliny to bylo ideální počasí na regeneraci, ale pro mě to znamenalo jenom jediné. Přežít, nebo to vzdát.

Talíře a sklenky, vedle umyvadla, byly umyté a čisté, jenže já je dala na jejich původní místo, do skříněk, aby mi nepřekážely. Celé ráno jsem přemýšlela o tom, co dnes mám v plánu, jenže v hlavě se mi nenaskytl žádný nápad. Tím přemýšlením jsem se zády opřela o linku a paže pustila volně k tělu, že jsem se až k smrti nudila. Jenže netušila jsem, kam až mě to dostalo. Možná k lepšímu nebo k horšímu.

Tou nudou a nepřítomností jsem se odebrala zpět do ložnice, kde jsem si sedla na postel a dívala jsem se na rodinné fotky. Každá fotka měla různé rámování, čímž je to udělalo více zajímavé, avšak co je spojovalo - byly ve stejných barvách a bez jediné chybičky. Žádná chyba se v nich nenašla a ani na fotkách, ale dokonalost v tomhle světě byla vše, jenomže

v mém nikdy nebyla, a proto jsem musela dnes ukázat, co je ve mně, co se uvnitř mě nachází a probouzí každým dalším nádechem.

Ze zdola se ozvalo křupnutí, ztuhla jsem. Svě oči jsem nechala na otevřených dveřích, ve kterých jsem viděla pouhou tmou. Byla jsem vystrašená a chloupky na rukách se mi zježily. U sebe jsem neměla mobil, jenomže křupnutí mohlo být cokoliv. Větev, staré parkety, uzavřená flaška, prostě cokoliv, a proto jsem se odvážila to prozkoumat. Potichu jsem se odebrala ke schodům a podívala jsem se, jestli okolo mě nikdo není. Rukou jsem se chytla zábradlí a snažila jsem se nevydat žádný zvuk, což se mi nepovedlo. Patou jsem dopadla na schod a ozvalo se vrznutí, na místě jsem ztuhla. Co teď, pomyslela jsem si.

Po chvíli jsem se odvážila k dalšímu kroku, k dotknutí se podlahy. Vše se mi zdálo na první pohled v pořádku, ale cítila jsem nepříjemný pocit a právě ten pocit se mi zvětšil, když jsem procházela okolo vchodových dveří. Byly dokořán a to nezvěstilo nic dobrého. Policii jsem volat nemohla, protože jsem nevěděla, kam až to může zajít.

Nechala jsem dveře, tak jak byly, a v tichoučku jsem se odebrala do kuchyně. Bylo to riskantní, to jsem věděla, ale moje pokušení sama zjistit, co nebo kdo je v mém domě, byla silnější než opatrnost.

Cítila jsem na sobě něčí pohled a hlavou jsem otáčela sem a tam. Nic jsem ale nezaznamenala. Žádný pohled ani pohyb. Jenže dveře jsem při odchodu dětí řádně zavřela, tak proč jsou tedy otevřené?

Na to mi odpověděla utěrka na mé puse, která mi bránila dýchat! Někdo mě tiskl k sobě a držel mě paží, pod krkem. Co mi síly stačily, jsem neznámého udeřila do hrudě, čímž jsem mu vyrazila dech a jeho stisk povolil. První, co mě napadlo udělat, bylo... **uteč!** Slyšela jsme to ve své hlavě a taky jsem to uskutečnila. Ta utěrka, co jsem měla přes pusku, mi sebrala síly, ale ne všechny a využila jsem jí na otevření venkovních dveří. Neznámý se začal zvedat a já musela rychle jednat, bez rozmyšlení. Za domem byly jen lesy a já věděla, že není dobrý plán běžet do lesa, avšak běžela jsem, jako o život, les neles.

Byla jsem daleko od domu, který nebyl přes ty lesy vidět, jenomže i tak jsem slyšela křupání větví, které nepatřilo mně. Nesměl mě dostat, ne v tuhle chvíli. Začala jsem být více ostražitá a přemýšlela jsem, kde se mám skrýt. Kroky se blížily s každým dalším mrknutím a já se schovala za nejbližší strom. Možná to bylo lehkomyšlné, jenže to byla jediná možnost.

„Nebud' zbabělá!“ ozval se hlas, několik metrů za mnou. Mé tělo obalil chlad, který nebyl ničím příjemný. Nevěděla jsem, co mám dělat. Utéct před ním by se mi nepodařilo, ale stát tu a čekat, co se bude dít dál, to také nebyl dobrý plán. Můj osud nebyl dlouhou dobou v mých rukách, a proto jsem se rozhodla mít aspoň v téhle chvíli osud ve svých rukou.

Na zádech jsem ucítila horký dech, který mě vyděsil k smrti. Nohy jednaly napřed, jenže on jednal rychleji. Podkopl mi nohu a já spadla na zem. Hlavou jsem se silně udeřila do země,

že pro mě bylo těžké se zvednout, ale on to vzal do svých rukou. Vzal mě za triko a táhl mě neznámo kam. Oči se mi zavíraly a já uviděla cestičku krve, která patřila mně. Dostat mě do takového stavu neměl dovolené.

Moje tělo bylo jako hadrová panenka ve světě dětí. Nic jsem neslyšela ani neviděla, ale tušila jsem, co se okolo mě děje. Ruce jsem měla spoutané nad mojí hlavou a malíčkem u nohy jsem se dotýkala země. Chtělo se mi neuvěřitelně spát, zavřít oči a nechat se pohltit sny, jenomže jsem věděla, že nemohu. Tak či tak bych musela čelit realitě, je lepší to mít co nejdříve z krku hotové, než to oddalovat.

„Kdopak se nám to probudil?“ vstoupil dovnitř místnosti a v ruce měl věc, která se mi vůbec nezamlouvala. Hleděla jsem na pilu celou věčnost, dokud si nevšiml, že se nekoukám na něho, ale na pilu v jeho ruce.

„To nebylo v plánu.“ Podívám se mu do očí a čekám, až pilu odhodí pryč ode mě a od své ruky.

„Ty sis vážně myslela, že bych to na tebe použil?“ poukázal na pilu a z jeho hrdla se ozval smích. Pilu upustil na stoleček a rukou se opřel o židli. Jeho smích utichl.

„Myslel jsem si, že jsi chytrá, ale zřejmě jsem se pletl.“ Pomalými kroky se blížil ke mně, avšak nepřestal se mi dívat do očí. Když byl těsně u mě, ucítila jsem na krku jeho dech a dal mi pusku na čelo. Choval se divně, nepředvídatelně. Jenže když malinko ode mě poodstoupil, zastihl mě nepřipravenou. Udeřil mě do levého boku a ozval se křik bolesti, který patřil mně. Věděla jsem, že budu mít krásné a velké modřiny.

„Jsi přece člověk, vše se ti zahojí, kromě...“ ozval se ze stolu můj mobil a když jsem na něho pohlédla, měl na tváři jeho typický, nadřazený a provokativní úsměv.

„Já ti říkala, at' mi nevoláš.“

„Já vím, ale rád je více matu.“ Vzal můj telefon do ruky a z podlahy kladivo. Jak jinak, kladivem udeřil vši silou do mého mobilu a rozbil ho. Bylo vidět, že ho to baví, ale já měla dost těch pout na mých rukách a začala jsem se vrtět.

„Jak dlouho musím ty pouta vydržet?“ Zkřížil si ruce na hrudi a neodpověděl mi. Otočil se mi zády a otevřel dveře. Chvilí tam jen tak stál, jenže po chvíli se rozhodl mě v té místnosti nechat samoutnou. Snažila jsem se hodiny a hodiny z těch pout dostat, ale marně. V mé dosažitelné blízkosti se nenacházelo nic, co by mi v téhle situaci pomohlo. Naopak, když uběhla každá další minuta, cítila jsem, jak se pouta víc utahují. Nedivila bych se, kdyby mi ze zápěstí tekla krev. Musela jsem jednat, jenže všechny mé nápady stály za nic.

Později

Žádný vzduch, žádné bezpečí, kde to jsem? Pomalu jsem pocítila hluk okolo mé hlavy a teplo na mých zádech. Otevřela jsem oči, uviděla jsem před sebou ženu v obleku a na stole fotky. Vedle mě seděl muž s brýlemi a okolo mých zad byl položen kabát, který mě ohříval. Ruce jsem měla v pořádku, bez jediné modřiny, bez známek pout.

„Paní?“ Podívala jsem se na muže, jenž na mě promluvil. Muž a žena si všimli, jak si místnost prohlížím, i toho, že nemám ponětí, kde se nacházím ani to kdo jsou.

„Nacházíte se na policejní stanici. Ta žena, která stojí před vámi...“ poukázal na ženu. „Jsme detektivové. Nemusíte se ničeho...“

„Proč tu jsem?“ Přitáhla jsem si kabát více k tělu. Detektivové se na sebe podívali a muž na ženu kývl.

„Jste tu, protože vás včera našel zdejší farmář, jak ležíte u silnice a hledíte do neznáma. Byla jste osm roků nezvěstná, paní. Kde jste byla?“ Na stole ležela fotka silnice, na které jsem ležela. Nic z toho jsem si nepamatovala. Proč si nepamatuju posledních osm roků?

Co je to nedostatek (zamyšlení)

Daniel Takáč, 9. B

Nedostatek je věc, která dráždí lidstvo od nepaměti. Je to velmi vážná záležitost, neboť se v důsledku pocitu nedostatku můžeme cítit smutně či osaměle, ale paradoxně i šťastně. Nejhorší je že se nedostatek nevyskytuje jen tak někde, nýbrž v celém světě.

Jedním z hlavních nedostatků je nedostatek radosti. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že je to veliký kámen úrazu a pojí se s nedostatkem štěstí a sebevědomí. Tento nedostatek dělá lidi opravdu smutné, mrzuté, ba až agresivní, aby si to mohli nějak vykompenzovat. Když se pokusíte o konverzaci s cizím člověkem trpícím tímto nedostatkem, většinou se můžete dočkat velmi negativních reakcí nebo také reakcí žádných.

Tento problém bych vyřešil komunikací se svými blízkými či pořízením domácího mazlíčka.

Myslím, že o tomto tématu by se mělo více mluvit, protože nedostatkem radosti trpí mnoho lidí, a to jak dospělí, tak děti.